

VENTA
30 exemplars 1 pesseta

Un número solt
5 cèntims

SUSCRIPCIÓ
ESPANYA
Un trimestre 1 pesseta
EXTRANOM
Un trimestre 2 pessetas

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

BARCELONA DISFRESSADA

La Rambla convertida en Arca de Noé.

Rabiosa activitat dels instaladors espanyols a la Exposició.

Família estrangera instalada en las golfas d' una fonda de sisos.

quartos del mateix, se feren tancar dejorn los establiments públics y s' prepará una engalhinada contra la societat Cooperativa, que no surtí be als assaltants per la prudència dels obrers que allí s' trobaven reunits.

Com quan l' autoritat l' erra ningú li diu res, segueix encara i Sr. Allarás sentí l' alcalde del poble ab tot aquell desacert. Que hauria succehit si l' desacert l' haguessin fet los obrers? Espero la resposta de tots los que encara creuen en allò de la igualtat devant la llei.

Disposi de son amich

La Correspondent

Portbou, 8 Maig 1888.

Apreatat amich: A las nou del mati han arribat los pelmigris i al baixat dels wagons francesos un capella menut s' ha posat a cridar ¡Viva Lleó XIII! ¡viva lo poder temporal del papa! y la maynada ha respost: ¡viva!

Han entrat al despaig del regoneixement d' equipatjes per la aduana y s' han fet alguns cohs y mohs, puig si be algun empleyat feya cumplir al peu de la lletra la llei fent pagar dret d' aduana per la munio de rosaris que venian carregats, altres renyavan porque s' mostravan tan exigents... A un catrabiner que volia regoneixer una sàbria porque li semblava que no tot lo que dava era carbó, sino seda y quelcom de metall, ha sigut représ. En fi, lo de sempre.

Després han entrat a esmorzar, venyente a molts que fevan de ranxeros per los bisbes y que tal volia ni per ells mateixos se farian lo lli.

Sobre l' anden y en lo moment de pujar als cotxes espanyols, ho han fet per assalt y a empentas. Un reverent ha enjagat a fer puntetas a una colla que no l' han volgut dintre son cotxe. Un altre ha sigut tret de la portella que guardava, a empentas per un advocat sens respectarli la sotana ni una condecoració que portava; hi ha hagut molts rahons y crits.

Al marxar un paisa y per ordre del bisbe ha cridat ¡viva Espanya! Un detall: Un pagés portava la boyna blanca y sobre la espátula la barretina. Una autoritat li ha feta treure.

Disposi de son amich

L' ATHRO.

PRINCIPAL.—Animadíssimas en extrém han estat las representacions que ha donat en aquest teatre la eminent artista Sarah Bernhardt.

ROMA.—Lo *Paijo de la Contesa* se titula l' drama últimament estrenat en aquest teatre, degut a la ploma de Sr. Arrolas de Font. Lo públich lo robe ab agrado y crida a la autora repetidas vegades a las taules.

ESpanyol.—Lo públich d' aquest teatre ha rebut ab bastanta indiferència Blanca de Naldana. S' ha estrenat *La Campana Mitagrosa* de la que n' parlarem en lo próxim numero.

CIRCO EQUESTRE.—Aquestos dias havém admirat a M. Bianini, que executa sorprendents treballs en lo híferro, y al jockey M. Recher. De ls clowns, Maginat Bené y Felis.

TOROS.—Bona va esser la corrida de diumenge, puig Legaraja no feu lo dropo com acostuma tan sovint. Lo *Espectro* continua sent molt atrevit, pero tan egoista com sempre, fent patir al públich que encara no está prou barbariat ab l' espectacle nacional.

T. Q. L.

Lo diumenge passat va celebrarse l' Certamen dels Jochs Florals, al que no forem invitats com a premsa, suposém que per la mania de seguir antigas tradicions, a pesar de que l' Consistori era dels adelantats.

Sabem, no obstant, que hi assistí numerosa concurrència y que regná més que regular entusiasm.

El Barcelonés, periódic que té la espinada

sempre a punt d' olorar-se ls mijjons quan se tracta de poderosos, fa una ressenya dels Jochs Florals del diumenge passat, que faria agafar asco a sos subscriptors si no s' dirigís a ventrells blindats pels electes de la nómina.

Passin depressa ls ulls per la següent mostra y apretin a corre nostros llegidors si no volen caure en basca de fastich:

«La poesia que obtuvo el premio vegetal, estaba dedicada a un caballo y estaba amenizada por el poetico estribillo»

Patstrip patatrap

que se repeta multiplicado al infinito, con gran consuelo de los estomagos de los concurrentes al acto, que iban ya experimentando los efectos de aquella abasante literaria.»

Quan pera defensar los Jochs Florals dels aduladors del poder se té d' acudir a tal *tuf* de literatura, y mes tractant-se d' una poesia qual demerit literari no seran capassos de probar los redactors de *El Barcelonés*, quedan jutjats ells, los Jochs Florals, que defensan y las institucions devant las quals s' arrastran vergonyosamente.

Un periodista de Màlaga escriu un article de oposició al alcalde.

Y denuncia al *canto* y l' periodista a la presó. A Espanya som aixis.

La emissió del pensament la celebrém casi sempre de retxas endintre.

Alguns diputats de la majoria pensan donar un disgust al general Casola fent que no s' discuteixin sas reformas militars.

Y l' general pensa disgustarlos a tots ells no dimittint lo ministeri per més que fassin.

Tots poden quedar satisfets de sas obras en tal cas.

Lo descontent aquí no més té de ser lo poble. Que es l' únich que li pert per tindre de mantenir los gastos d' aquestas rahons.

Ja fa temps que dura la sargata d' en Gamazo, diputat ministerial, pels projectes económichs.

Los projectes seran tan económichs com vulgan, pero la economia no surt may.

Lo únich que dels ministerials se coneix es la continua disbauxa.

En Gamazo s' diu gran defensor de la agricultura.

No trobo be l' nom. Si s' digués de la *panxicultura*, encara.

Com que nostros més gran polítics no cultivan res més que la panxa en general.

Y en particular cadascú la seva.

Los focs artificials que s' dispararan en nostre port pera obsequiar a la reina regent costaran NOU MIL DÜROS.

Qui ls pagará diuhem? Be prou que s' coneix ab la caunitat: l' Ajuntament.

Y a fe que focs es lo que menos necessitém los barcelonés.

Perque ja fa molt temps que estém ben cremats.

En un anunci que publican aquestos últims dias los diaris locals, lo Comissió Executiva de la Exposició crida a periodistas y corresponals a buscar un passe, ab la condició de que s' portin lo retrato.

Ja tenim explicada nostra opinió respecte a lo humiliant que pel periodisme creyém la idea del retrato, aixis com lo poch digne pels periodistas que pidolan per tot com frare postulant.

Mes fassi cadascú en aixó lo que vulgui.

Que a nosaltres sempre ns semblaran los periodistas del retrato: uns gorreros que van a menjar a casa dels altres.

Perque que s' hi tenen de portar la cullera perque ls coneguin.

A Ca la Ciutat están en un conflicte més gros que la panxa d' en Fontrodona, las patillas de en Rius y l' nas d' en Masvidal.

En la restauració que convertirá aquella casa en sucursal d' un *sira* de Madrid, no hi ha quedat loch pels gegents, per lo qual s' ha de donar prompte l' deshauci al *Hereu* y a la *Pubilla*.

Aquest conflicte, no previst fins a última hora, y essant tan aprop de Corpus, es un *sira* mal de cap gros per nostre Ajuntament. Per-

que lo que ells diuhem: Sent tan elevats los personatjes que vindrán de Madrid, ¿com podem permetre que ls gegants los tassin la competència? Allá about hi ha los *grans homes* de la Cort no hi caben los *hombres grans* de Ca la Ciutat.

Nada, nada. Que vagin fora de casa la *Pubilla* y l' *Hereu*.

Y si no tenen about posarlos, que treguin las estatuas d' en Lopez y d' en Güell de sos monuments y que hi posin un gegant.

Aixis aquestos monuments tindrán més grandesa de miras.

Y tindrán alguna utilitat: divertiran a la quixalla.

Diuhem que en Lopez Dominguez fluctua entre la monarquía y la República.

No ho creguin.

Lo que li passa a n' en Lopez es que no sab per quin camí fer dressera per arribar més prompte al ministeri de la Guerra.

Segueix lo dels presos pel petardo de Tarrasa en lo mateix estat que la setmana passada, menos en un detall que fora senzillament ridícul y savacá si no tingües la seva part dramática.

Es lo cas que un obrer de Tarrasa que fou de la comissió de ls huelgas, havent quedat sense feyna després d' aquell paro, se n' aná a Valls a treballar. Donchs li succehi a aquest desgraciat, que la desgracia sempre va unida al infelís treballador, que s' posá malalt a Valls, y quan estallá l' petardo a Tarrasa lo metje ja li havia fet duas visitas y havia declarat grave son estat.

Y venyent que l' jutje especial de Tarrasa, obrant tan especialment com son nomenbrament requerís, reclamá també l' obrer de Valls, per haver pertenescut al comité de huelga. (Entenen be nostros llegidors! Se decretá la presó d' un malalt grave per haver pertenescut a una comissió de huelga!... Es lo petardo ó la huelga lo que aquí s' persegueix!)

En tant se decretava sa presó, l' infelís obrer de Valls estava tan grave, que ls metjes no responian de sa vida si s' tocava l' pobre malalt del lli. Més humanitaris y decents las autoritats de Valls que ls fabricants de Tarrasa a quinas influencias se deu tot lo *especial* de aquest procs, guardaren totas las consideracions al malalt, fins que sembla que ordres apremiants de Tarrasa, ó de alláhont fossin, que a tot arreu arriben en aquest procs las influencias, obligaren a ofegar en son pit tota idea generosa y l' malalt fou portat lo dimars de la setmana passada al hospital en calitat de pres, y més guardat que si s' tractés d' un criminal d' horrososa nombrada.

Convalescent encara, lo malalt de Vall fou portat a la presó de Barcelona, desde about suposém que deu estar actualment en cami de Tarrasa.

Als ulls de tothom saba que aquest infelís té de resultar innocent del petardo de Tarrasa, per quan estava entre la vida y la mort quan tal fet succehi. Y pensar que se l' porta de presó en presó convalescent encara! Com voléu que l' poble estimi may una justícia que tals *injusticias legales*, com deyam en nostre darrer numero, té de cometre a la sombra de la llei?

(Ay fabricants de Tarrasa que voléu, no justícia, sino venjança a tota costa! (Quan cega l' odi de classe, sobre tot no sabent conceixe la noblesa de carácter de nostra classe obrera!)

Un detall pera acabar per avuy en aquest assumpto, que demostra fins a quin grau se porta la inquina y la mala fe per alguns en aquesta qüestió.

Al saberse a Tarrasa que estava malalt lo obrer reclamat a Valls, tots los burgesos a una, com ovehint a maquiavelica consigna, llenaren la veu de que dit obrer feya lli a conseqüencia d' una punyalada que se li havia donat *per que no descubris als culpables del petardo*.

Com entre las autoritats judicials de Valls y de Tarrasa es segur que s' tenian d' haver creuat comunicacions y telegramas per tal motiu, molta gent a Tarrasa donava la noticia de la punyalada per certa, creyentia d' origen oficial.

Y efectivamente, l' obrer reclamat a Valls estava malalt d' un mal que s' assemblava a una

punyalada: era una pulmonia. (Serà aquesta equivoació un disbarat de telegrafor)

Si no es aixís, deixem a nostres llegidors lo calificatiu que 's mereixen los autors del invent de la punyalada.

Que per cert no creyem que siguin en lo més minim molestats per la justícia.

EP

Un dato més pera apreciar la imparcialitat d' alguns... influents de Tarrassa, per no dir altre nom, en la qüestió del petardo y la presó dels obrers.

Després de presas als processats declaracions, indagatoria, ampliacions y tots los requisits y menudencias de la ley, per ordre judicial se 'ls deixa comunicar y pendre 'l sol un parell d' horas al dia.

Donchs be, sembla que l' alcaide de la presó, persona fins aquell moment molt considerada per tothom a Tarrassa, creyent que ja la qüestió no tenia gravetat, y tal volta convenut en son interior de la ignocència dels processats, deixá que aquestos se vegessen ab sas familias passadas las duas horas senyaladas de relativa expansió de retaxa endintre.

Donchs aixó ha bastat pera que 'l citat alcaide de los dimittit y processat. (Lo que a totas las presons d' Espanya se tolera als més empedernits criminals, a Tarrassa ha bastat pera donar lloch a dimittir y processar al jefe de la presó) Infelís de qui no ha tingut prou cordura pera evitar tal escándol!

[Cóm excitán las passions del odi de classe aquells que per sa instrucció tindrian de saber més evitarlas!

Quan insensata es la ignorancia dels que 's creuben ilustrats!

La escabrositat legal del assumpto no 'ns permet continuar.

Lo discret llegidor pot endevinar lo demés.

EP

Lo diumenje vivent celebrará la societat laica Gutenberg una vetllada literaria en son local del carrer del Consell de Cent, núm. 434, en la que hi pendrán part disinguns oradors y literats partidaris de las escuelas laicas y del lliurepensament.

Un aplauso a la Junta del Gutenberg per la organizació de tal acte, al que prometem nostra asistencia.

EP

Lo dimars assistirem a la inauguració del nou local establert en lo Passeig de Gracia (antic Novetats), que presenta una colecció variada de monuments artistichs fets tots ab cartas, sent una cosa digna de visitar per lo bonich y originalitat de la idea.

Hi ha molta varietat, destacantse sobre tot una font per lo be que parodia los raigs d' aygua y després un castell situat al cim d' una montanya.

Felicitám al autor per la gran paciencia que haurá hagut de tenir per portar a cap tal idea.

EP

La casa editorial I. Lopez nos ha enviat un exemplar de sa obreta Guide de Barcelone et ses environs que acaba de publicar en francés per l' us dels extranjeris que visitin nostra ciutat durant la Exposició.

La obra es recomenabla baix tots los punts de vista. Gran número de grabats il·lustran lo text, donant bona idea de lo més notable de Barcelona y sos voltants; los mapas, datos y explicacions també hi abundan, y completa 'l magnífich llibret una guia pel foraster de com millor pot aprofitar lo temps segons los dias que s' estigui a casa nostra.

La obra val quatre pessetas, y 's ven á can Lopez y demés llibrerías.

AL AMICH J. DURÁN

DIRECTOR DE LA TROMPETA

Aisabé siga 'l senyó quan me vaig creure prou bo per dar socors: un cop missa hagi cantat, si es que surto espavilat, bona nit gana.

Decantarme te proposas dibentme un grupet de cosas, ¡no m' vols pas bel! Neurás com be ó malament de pe á pe ton argument jo desfaré.

Quan vulge passa' una estona

me vestiré de persona com has dit tu; y tranqui! tiré al café, ó á la casa que voldré sens po' a ningú.

Pel carrer ni una amoretta podré di' á cap fadrineteta no cel pensarhi; pro en cambi podré mimarla y del peccat consolarla al confessorari.

Allí baix, á la sordina, ab nora, viuda, ó fadrina, mode si' en cas de... y d' elles podré tria la que més me amandira per majoradona.

Ab armar tan púderesa ha de importarme poco cosa ana' a cassara; los amichs, á la montanya, jo, á peu pla, ab molta manya faré dressera.

Si es que 'm volen treure 'l jo ¡be l' hauré de defensar! si aixís convé; y un cop que quesi hi sia no tanta gent com voldria m' casaré.

Tu estàs prim com un fideu, jo m' engraxaré per dea, y tu repara que al tirarme algunes ranas jo podré dir:—Mirat panxa, no mirat cara!—

Lo estar gras vol d' alegría; per passar, si se 'l transia, 'das de pensa' que al á mi, no diga la gana ¡jo ve que encara hi ha prou llana y aletora!

No 'm fa res crido, martell! los esquilats de castell, ja ho pagan car. Mentres no plouguin trompadas, d' aquestas baladronadas me 'n puch burlar.

Dels meus sermons ben segu no se 'n burlara ningú com pots comprendre, los temas ben descarnats, que així 's veu y 's pecca si 'han de 'l' entendre.

Jo sense veu cantaré, hasta ó saberhi, y 'm pagarán; cantaré tu algún couplet diras d' en Rius y Taulet, l' agalarán.

Jo portaré 'l cumbregar, ó aixó no te 'n pots burlar ni dirne res; y en cambi hi més perillas portat un sant ab patillas per los carrés (1).

Jo pujaré dalt la trona y vestiré com la dona per no sufri; per aixó dich net y clá que més vull aer cap allá que cap aquí.

Ja ho veus, has errat lo vol, no puch donarte consol jo no vull pena, mentres vivan tons pavanas de pensá 'ls hábit tinch ganas... pero á la esquena.

Julio Jover.

Valencia 29 Abril 1888.

(1) Sant y Capella que vos compta embargat á El Diluvio y que tothom sap era Sant Francisco de Paula.

Un terceto de beatas farineras de Santa Coloma de Queralt emprehgueren lo diumenje passat á un jove al mitj del carrer y 'l volian cagarpar per creurel autor d' una correspondencia d' aquella vila inserta fa un parell de setmanas en nostre periódich.

¡Ah! perdició de culs de cassola! Si en tot teniu tanta sort com en saber coneixe nostre corresponçal de redacció en vostre poble, me sembla que os veuréu més aburridas de rectors que nosaltres mateixos.

Vamos, que la tontería vos cau ánima avall.

EP

Era 'l dia 23 del prop passat Abril. En lo tren de las sis del mati sortiren dos amichs nostres cap á Sabadell.

En lo cotxe de tercera que ells anavan, hi anava també un capellá, que al poch rato 's

tregué un llibre que aparentá llegir tirantli algunas benediccions de tant en quant.

Al arribar á Sardanyola, tres viatjers del costat del capellá, se posaren á fer lo conegut joch de las cloquetes, que consisteix en tres closcas de nou y una boleta de cera que 's fica sota de una de las tres closcas, y si 'l jugador la endevina guanya y si la equivoica pert. Aquest joch es un verdader timo y ja sab casi tothom que no l' fan més que 'ls mosquegas, que l' infelís que hi juga no guanya més que quan vol lo closcayre.

Jugaren los tres mosquegas fent la munta per si s' enganava algun viatjer, y 'l capellá s' ho mirava ab una vista de gat, no estant ja per resos, llibres ni benediccions.

De prompte un figura que pert dos duros, y lo capellá diu:

—Jo no hauria perdut; la boleta era al mitj: miri.

Aixeca 'l reverent la cloqueta del mitj, y efectivament allí era la bola.

—Home, donchs jugui, li diuhen los mosquegas.

L' am no pogué estar més ben tirat á temps. Lo capellá 's treu una pesseta de la butxaca, la posa, aixeca una cloqueta, y guanya. S' entusiasma; posa un duro; se repeteix lo joch, y torna á guanyar.

—Carregui forsa; diu un dels de la munta. Lo capellá, creyente ja haver trobat una mina, se treu dos duros més y 's posa; aixeca una closca... y la bola no hi era.

—Ha ben perdut, digué 'l mosquega recullint los diners.

—Com pot ser?

—Tingui, la boleta era aquí.

Lo reverent se queda ab un pam de nas y més pensatiu que si 's tracadés de fer un enterro civil.

En aixó 'l tren parava á Sabadell y nostres amichs baixaren.

Los mosquegas y 'l reverent continuaren lo viatge, y es de suposar que li drueren irregularisar una barbaritat de missas.

No tinguessin los capellans tanta aició al diner y no 'ls farian la... cloqueta.

CANTARELLAS

Si vols seguir una carrera que no acabas mai la broma, te fas capellá, y tot l' any semblaras un Ceroenotista.

Segons diuhen, nostre alcaide á la Exposició ha pensat d' ensenyarhi tots los gossos que guarda la casa gran.

No 't' enradis ab beatas si cassat vols viure bo, perquè á la millor t' olvidan per segu algun reverent.

Si 's diu que aguantar la capa es mirar dos que festejen... los sants de la catedral ¡ves quin tip, tenen de feres!

JACOME ESPUNYA RIBOT

XARADA

Lo prima dos las tres-quart no li agradan gens ni mica, sent una cosa tan rica y bona pel paladar. Per si acás no las quart-quart, pel defecte tal ó qual te diré que ets un total y enemich del bon menjar.

NOV DE CAPRITOS.

ROMBO

Sustituir los punts per llettras que llegidas tant horizontal com verticalment, digan: Primera ratlla, consonant; segona, carrer de Barcelona; tercera, utensili de escumbriayre; quarta, carrer de Barcelona; quinta, lo que es un bé; sexta, número; y séptima, consonant.

PEPINO DE GRACIA.

SOLUCIONS

É LAS ABORIAS DEL NÚMERO PASAT TRINCA CLOSCA.—El pala de la Olla.

LA CORRESPONDENCIA AL DIRECTOR

Barcelona.—Tingueis LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6